

Textus: Fil 3, 15-21: „Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozzunk, és ha valamit másképpen gondoltok, azt is kinyilatkoztatja majd Isten nektek; de amire eljutottunk, ahhoz ragaszkodjunk. Legyetek követőim, testvéreim, és azokra figyeljete, akik úgy élnek, ahogyan mi példát adtunk nektek. Mert sokan élnek másképpen: akiről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy ők Krisztus keresztiének ellenségei; kárhozatra jutnak, a hasuk az istenük, és azzal dicsekszenek, ami a gyalázatuk, mert földi dolgokkal törődnek. Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.”

Kedves Testvérek!

Továbbra is „Helyreállt kapcsolat” igehirdetés sorozat elején járunk, amiről emlékeztetőül pár gondolatot hadd osszak meg. A 2024 júniusáig tartó sorozatban azt keressük, hogyan élhetjük meg a folyamatosan gyógyuló és gyógyító közösség valóságát. Mindezt nem úgy fogjuk bejárni, hogy magunkból kiindulva, sebeinket megnevezve keressük a gyógyulást Istennél, hanem más irányból közelítünk. Isten népének részei vagyunk, akikre úgy tekint, mint akiket azért hív el és állít helyre ebben a világban, hogy rá mutassanak, hozzá hívják a világot. Áldottak legyenek és áldássá legyenek. Az lesz a középpontban, hogy Isten milyen képekkel írja le az Ő népével való kapcsolatát. Ez a minta, amit meg próbálunk érteni, ami által keresni fogjuk azt, hogyan munkálkodik Isten, hogyan akar közöttünk lenni, miben akar gyógyítani, változtatni bennünket. Ezekben a képekben Isten atyai szívét keressük, az evangéliumot próbáljuk megragadni. Múlt vasárnap a „jövevénynek lenni” volt a kép, most a „mennyei polgárnak lenni” lesz velünk, utána pedig az „otthon, ház” és a „család” képei. Pál apostol a Filippi gyülekezetet tanítja arról, mit jelent Krisztushoz tartozni, hogy lehet már itt e földön örömben élni úgy, hogy közben a mennyei öröm is a miénk. Vallja, hogy vágyik Krisztussal lenni teljesen, de amíg a földön van, teljesen meg akarja élni a létezés örömét és valóságát. A szakasz középpontjában a követés kifejezése áll, Pál követője Krisztusnak és mást is erre az útra hív. Az egész életünk példakövetés, így válik érthetővé, hogy Pál miért ezt a kifejezést állítja a középpontba. Amit követsz, akit követsz, ahhoz válsz hasonlóvá. Ha azt mondod, hogy te szabad és független ember vagy, akkor is követed a mintákat, mert nincs létezés, követés nélkül. Isten népének tehát együtt kell változnia úgy, hogy Krisztust követi egyre elkötelezettebben. Isten népe identitásában kell erősödnie: ki ő, kik vagyunk, hová tartozunk, kihez akarunk hasonlítani? A hovatartozás fontos kérdése van előttünk az Igében: mennyei polgárjogunk van. Azaz itt élünk a földön, de a mennyei világhoz is tartozunk. Ennek az ambivalenciája velünk van és igazából nem oldható fel. Azt vizsgáljuk most meg, hogy az Ige mire tanít ezzel kapcsolatban ma minket?

1. Isten népe: más, megkülönböztethető

Az Igében azzal kezdi Pál, hogy **akik tehát tökéletesek vagyunk**, így gondolkozzunk... Megütöztetést is kelthetnek ezek a szavak, nehéz hallani, hogy akkor a keresztyének tökéletesnek gondolják magukat? Pont ez a baja a legtöbbször a külvilágnak a keresztyénséggel, hogy tökéletesnek képzele magát, hogy álszent, hogy átszellemült arccal jár-ke a világban, hogy felsőbbrendű. Természetesen nem erről van szó, hogy Pál ilyen tökéletességre hívná az embereket, sokkal inkább arról, hogy Isten népe számára a legfontosabb identitásképző tényező Krisztus áldozata, szabadítása: és ez már az Övék. Nem kell érte megküzdeni, megszerezni, már megvan a „földj”, azaz már nem kell sem kiérdemelni, vagy megszerezni: már megvan.

Így vezeti fel ezeket a verseket az apostol: „*Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.*” (3, 12-14) S ezután folytatja: „*Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozzunk...*”

Mindeközben az a megfogalmazás **irónia** is: azokhoz is fordul, **akik tökéletesnek hiszek magukat**... Pál azokkal száll szembe ebben a szakaszban, akik tökéletesnek gondolják már magukat abban az értelemben, hogy már célba értek, már nincs meg az „úton lét” állapota (vö. 1Kor 2,6. 4,8). Amire már eljuthattunk keresztyénként, azt a 12. vers írja le: Krisztus a kegyelme által megragadott, elfogadott és „irányba állított”. A tökéletesség a tökéletes cél felé mozdulást, a helyes irányba állást, a legerősebb és legtökéletesebb létező, Krisztus oldalán való állást, a vele való elkötelezett kapcsolatot jelenti. Az Ige **felhívja a figyelmünket** arra, hogy akik nem a krisztusi módon törekednek tökéletességre, nem tudják egyszerre megélni töredékességüket, ember voltukat és azt, hogy megváltott gyermekek, mennyei polgárok, azok nem az evangélium szerint élnek. Mindkét szélsőség felé való elfordulás az evangéliumi középpontból való kiesést jelenti. Isten népe: felszabadító és gyógyító is egyszerre ez: tökéletesek vagyunk Krisztusban, s mégis úton vagyunk a beteljesülés felé töredékes emberi mivoltunkban.

De, amit még megmutat itt Pál abból, hogy mit jelent, hogy Isten népe megkülönböztethető, az az, hogy Isten kinyilatkoztatja nekik magát, azaz **szól hozzájuk**, vezeti őket. Ők pedig **ragaszkodnak Istenhez**.

Az igazi példakövetés és példaadás lényege ez: Isten szól, megszólít és mi pedig hozzá fordulunk, belé kapaszkodunk és megragadjuk az Ő atyai jobbát, amit felénk nyújt. Hogy hányféleképpen szólít meg Isten, az

rendkívül sokféle lehet. Amiben református keresztyénként biztosak lehetünk, hogy ez kapcsolódik az Igéhez: arra mutat, ahhoz vezet, Krisztushoz kapcsol. Isten népe azoknak a közössége, akik reagálnak Isten megszólító szavára, akik dialógusba lépnek vele. Így áll helyre a kapcsolat. Így gyógyít Isten. Ez az eredője minden valódi változásnak, gyógyulásnak, helyreállásnak. Azt mondta egyszer valaki, hogy nagyon fontos, hogy Isten népe körében történeteink legyenek. Hadd osszak meg egy ilyen történetet, ami az elmúlt héten történt. Valaki ezekkel a szavakkal keresett meg a lelkészeként, azzal kapcsolatban, amit megélt Istennel:

„Ma olyan elhivatás élményem volt, hogy érzem, kész vagyok letenni mindent és mindenem Krisztus elé. Első felindulásból egymagamban leborulva meg is tettem, de hogy miként tudom hosszútávon is mindig mindenkor igazán letenni egész lényemet és mindenem amim van Őél, abban kérem a segítséged. Hogy benne maradhassak ebben az ölelésben. (...) Ebben is kérlek, légy vezetőm.”

Hála legyen Istennek, aki megszólít! Téged és engem is hív magához! Isten szól és mi válaszolhatunk a megszólítására!

2. Hogy tekint a környezetére, akik nem krisztuséi?

Nagyon jó, hogy Isten népe a helyreállt kapcsolatba léphet, de hogyan tekintünk ezután a környezetünkre? Hogyan nem válunk felsőbbrendűvé, hogyan maradhatunk szerves részei a világunknak, hogyan lehetünk só és világosság? Pál ismeri és **meg is nevezi** azokat, akik akár a gyülekezeti közösségbe vegyülve, akár a gyülekezet környezetében ott voltak és nem semleges módon viselkedtek, hanem ellenségesek voltak. Ők, **Krisztus keresztyénének ellenségei** azok, akik a törvény általi megigazulást, a körülmetélkedést hangsúlyozzák. Mindazok ide érthetők, akik az evangélium mellé ragasztanak még más „feltételt”, aminek meg kell felelni, spirituális szinteződést, kegyelmi ajándékokat, amik csak a legkiemelkedőbb és kitartóbb hívőknek adatnak stb. Ők, kiknek a „hasuk az istenük” mindazokat takarja, akik hedonista módon élnek, a földi valósághoz úgy kötődnek, hogy a szükségletek foglyai. Az ő polgárjoguk kizárólag e világi és ehhez mérten teljesen az határozza meg őket, ami a szükségletek szintje. De ezek lehetnek azok is, akik az étkezési tilalmakra, hús evés vagy más étkezési tiltásra hivatkozva szigorú törvények betartására szólítják fel az Istenhez közeledőket. Mindegyiknek a „hasa az istene”. Pál arra hívja Isten népe közösségét, hogy ne megvesse őket, ne lenézzé, bántsa, gúnyolja, hanem tanuljon meg sírni értük. **Sírni értük**, mert látható, hogy ennek az útnak a vége a kárhoz. Aki nem tartozik a mennyek országához, az a földi út végén nem léphet be abba. Ez pedig valójában a legfontosabb szükséglet, amivel az ember bír. Isten népe számára az, hogy mennyei polgárjoga van, hogy ismeri az üdvösség útját: ez a tudás és ismeret arra kötelez, hogy ezt megossza másokkal, ebbe hívja mindazokat, akik más irányba tartanak. Aggódhatunk másokért, Isten előtt tusakodhatunk azokért, akik nem ismerik Krisztust és **kiálthatunk értük** Istenhez! Az Krisztusban helyreállt kapcsolatban nem lehetünk közönyösek, lekezelők vagy megvetők senkivel, aki nem Krisztussal jár, hanem törődő szeretettel kell mindenki felé fordulnunk. Mert ezt teszi Krisztus is, így fordult felénk egy nap és így fordul hozzánk is, akik nélküle ugyanúgy elvesznénk, mint bárki ebben a világban.

3. Nekünk pedig...

De mi is ez a **mennyei polgárjog**? Ez az a kifejezés, ami alapján ez az egész szakasz megérthető. A keresztyének mennyei polgárok, akik igazi hazájuk felé tartanak. A keresztyén embernek polgárjoga (politeuma) a mennyben van. Talán azért választja Pál ezt a szót, mert Filippi városa római katonai kolónia volt, s így közigazgatásilag Rómával volt összekötve, római polgárjoggal rendelkezett. A kolónia lakóinak ezek a sorok teljesen érthetőek voltak: római polgárként az igazi hazájuk nem Filippi volt. Bár a gyülekezet a földön él, az Úrhoz tartozik, mint a filippi katonák a római császárhoz. **Más elkötelezettség, más hozzáállás, más identitás.** Ez Isten népe útja. Ha Krisztusban hiszünk, ha Benne vagyunk, akkor oda tartozunk, ahol az van most, aki a legfontosabb a számunkra: Jézus. Ennek pedig a reménysége számunkra a történet vége: a **mennyei átváltozás** is egy példakövetés lesz: hozzá teljesen hasonló leszünk. A gyülekezet várja Urát vissza a mennyből, aki átváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az ő dicsőséges testéhez. A **test** nem a lélek börtöne, mint a görögök gondolták. A test Isten teremtménye. Az ember a testnek és a léleknek az egysége. Ezzel együtt a test nyomorúságos test. Sokszor arra késztet, hogy csak a földiekre gondoljunk. De hála legyen Istennek, hogy a megváltás egész valónkra átfogja, egész valónkra érvényes: nemcsak lelkünkre, hanem testünkre is. Krisztuskövetésre, az életre visz: gyere és kövesd Őt! Ez a kapcsolat a tiéd is lehet, Istenben neked is készíti ezt, része lehetsz az Ő történetének! Helyreállhat az életed vele! Válaszolj ma az Ő hívására és mondd ki: Jézus Krisztus, téged akarlak követni! Elfogadom a kegyelmedet! Neked adom magamat. A Tiéd vagyok!

Befejezés

Hála legyen Istennek, hogy jelen van ebben a világban, jelen van köztünk is! A Szentlélek munkálkodik, itt van a világban, ezért mi is otthon érezhetjük itt magunkat! Közben nem feledjük, hogy hová is tartozunk.

Gyógyulás származhat ebből az életünkre: Isten szeretete, a mennyek országának valósága beáradhat az életünkbe és ahhoz a szeretethez kapcsolhat minket, ami minden sebet begyógyít és fájdalmat enyhít: az Isten minden értelmet felülhaladó szeretetébe. Ettől a szeretettől pedig Krisztus érdeméért már semmi nem választhat el minket!